

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 юли 1963 година*

По дело 13-63

Правителството на Италианската република, представлявано от професор Riccardo Monaco, ръководител на правния отдел на министерството на външните работи, в качеството си на представител, подпомаган от г-н Pietro Peronaci, заместник Avvocato Generale dello Stato, със служебен адрес в Люксембург в посолството на Италианската република,

ищец,

срещу

Комисията на Европейската икономическа общност, представлявана от г-н Alberto Sciolla-Lagrange, правен съветник на европейските изпълнителни органи, в качеството му на представител, със служебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Henri Manzanarés, секретар на правната служба на европейските изпълнителни органи, 2 Place de Metz,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение от 17 януари 1963 г. (*Официален вестник* от 13 февруари, стр. 268 и последващи) относно предоставяне на право на Френската република да предприеме защитни мерки по член 226 от Договора за ЕИО срещу вноса на домашни електрически хладилници и определени резервни части с произход от Италия,

СЪДЪТ,

в състав: г-н A. M. Donner, председател, г-н L. Delvaux и г-н R. Lecourt, председатели на състав, г-н Ch. L. Hammes, г-н R. Rossi, г-н A. Trabucchi и г-н W. Strauß (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н M. Lagrange,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

I – Относно съществените процесуални нарушения

1. По отношение на неизпълнението на задължението да се изслуша италианското правителство

* Език на производството: италиански.

Ищецът твърди, че Комисията е трябвало да изслуша италианското правителство преди да вземе своето решение;

В този случай не е необходимо да се проучва до каква степен предварителните консултации могат да бъдат задължителни. Всъщност, не е оспорвано, че след проведени телефонни разговори с Постоянното представителство на ищеца в Брюксел, и след като то е било информирано за искането на френското правителство, ответникът е отправил до упоменатото представителство различни писмени въпроси във връзка с искането, на които не е получен отговор. Поради запазеното мълчание от страна на ищеца в продължение на един месец, ответникът не може да бъде упрекнат за това, че е приел оспорваното решение без повече усилия;

Следователно настоящата жалба трябва да бъде отхвърлена.

2. По отношение жалбата за липса на достатъчно мотиви

Ищецът повдига редица оплаквания, които имат за цел да докажат, че изложението на мотивите, на които се основава оспорваното решение не отговаря на условията, които се изискват по член 190 от Договора и твърди, че мотивите за решението са недостатъчни, за да може да се посочи вносът от Италия като причина за въпросните трудности.

Въпреки това, решението не е ограничено само до разглеждане обема на различния внос, но също така прави сравнение между цената на италианските продукти и цените, според него значително по-високи, както на френските продукти, така и на други вносни продукти.

Не е правилно е да се твърди, че решението също така трябва да разглежда различията между продажните цени за потребители, тъй като е невъзможно да се направят категорични заключения на този етап, поради предоставяните отстъпки, и че трудностите, трябва да се оценят по отношение на производителите, което води до необходимостта да се вземат предвид цените за продавачите на едро. Не е имало смисъл да се разглежда дали маржът на печалбата, предоставен на търговците на едро от френските производители, е справедлив или не, тъй като е било въпрос за преценка на разликата в цената между френския продукт и италианския продукт при пристигането му на френска територия, тоест в момента, когато тези два продукта се намират на един и същ пазар, на едно и също ниво на търговия;

Според ищеца, в изложението на основанията следва да се вземе предвид въпросът дали по-високият марж, който италианските производители предоставят на техните дистрибутори във Франция, не е оправдан от по-високите данъци, които са наложени върху последните. Въпреки това, ако във въпросното изложение се констатира, че съществуващата разлика между цената франко граница на италианските продукти и цената франко завод на френските продукти е била 30 %, става ясно, по мнението на ответника, че не са съществували други елементи, които биха могли в действителност да намалят конкурентната преднина, която се характеризира с този процент;

Ищецът упреква ответникът, че е пропуснал да се увери дали производителите от други държави износители са предложили на техните разпространители във Франция печалби, подобни на тези, от които се ползват вносителите на италиански продукти. Въпреки че в изложението на мотивите се посочва, че италианските цени не са сравними с цените на продуктите, внесени от други страни, се загатва, че вносителите на италиански продукти биха могли да купуват по-евтино от другите вносители. Следователно изискваните от ищеца сведения са били ненужни.

Ищецът греши в твърдението си, че решението прави сравнение между френското производство, изчислено за десет месеца и износа и вноса, изчислени съответно за над седем и шест месеца; докато таблицата, приложена към решението, сравнява данните от съответните периоди.

В заключение, ищецът счита, че съображението, което обяснява разликата между френските и италианските цени, не е ясно и се основава на неточни факти. От гледна точка на аргументите, въпросната формулировка е ясна, тъй като показва по ясен начин информацията, която ответникът счита за решаваща.

От посоченото по-горе следва, че оплакването за липса на достатъчно мотиви трябва да се отхвърли.

II – Относно злоупотребата с правомощия

Ищецът твърди, че Комисията е използвала своите правомощия по член 226, за да постигне резултат, който попада в обхвата на антидъмпинговите мерки по член 91. Въпреки това, нищо в оспорваното решение или в отношението на ответника не позволява това решение да се разглежда като прикрита антидъмпингова мярка, тъй като не е подавана жалба срещу дъмпингов внос. Фактът, че оспорваното мито е имало ограничено във времето действие и неговото събиране е било разсрочено, е несъвместим с антидъмпинговата мярка, която би трябвало да се прилага съгласно продължителността на практиките, което трябва да се осуети и което обикновено не може да предвиди. Следователно жалбата следва да се отхвърли.

III - Относно нарушаването на Договора

1. По отношение на понятието „сектор от икономиката”

Ищецът оспорва, че френската хладилна индустрия е „сектор икономиката” по смисъла на член 226. Производството на продукти за потребление може да представлява такъв „сектор”, ако тази стока за потребление, съгласно основно приетите идеи, е ясно разграничена от други сходни продукти. Условието тук са изпълнени.

2. По отношение на облагането с данъци на компресори

Не се оспорва, че за компресорите не съществуват никакви трудности, които да са създадени от ответника в сектора на комплектованите хладилници. Въпреки това ответникът заявява нуждата да се избягва отклоняване на търговия и

изтъква, че инсталирането на компресорите в хладилниците, които не са оборудвани с тях, е много лесна операция. Освен това и самият ищец отбелязва, че вносителите на италиански продукти във Франция трябва да извършват и поправката на продадените продукти. По тази причина изглежда вероятно те да са добре оборудвани също и за сглобяване на компресорите, без да се налага да се създават нови заводи. Следователно, ищецът не е доказал, че желанието да се избегне отклоняването на търговията, е без основания. Следователно жалбата следва да се отхвърли.

3. По отношение на прилагането на понятието “трудности, които са сериозни и които е възможно да продължат”

Съгласно член 226, параграф 1 от Договора, защитните мерки могат да бъдат позволени в случаите, когато има трудности, които са сериозни и е възможно да продължат във всеки сектор на икономиката.

а) Взети сами по себе си, цифрите, на които се позовава ответника, отбелязват спада на френското производство от 1961 г. до 1962 г., така както и увеличаването на вноса във Франция през същия период – цифри, които не са оспорвани от ответника и позволяват да се направи заключението, че такива трудности не са съществували. Въпреки това, трябва да изследва внимателно дали аргументите, представени от ищеца, са такива, че да се отхвърли тази презумпция.

б) Ищецът заявява, че френското производство за 1962 г., в размер на 265 000 уреда, не е било достатъчно, за да задоволи нуждите на вътрешния пазар. Това твърдение е ирелевантно. Всъщност, не е задължително това обстоятелство да предполага недостатъчен капацитет за производство, но то също така може да бъде приписано на факта, че самият внос води до рецесия на френското производство.

в) Следващите опити на ищеца посочват, че от френското производство от 1962 г. броят на непродадените хладилници в края на годината се изчислява приблизително най-много на 8 000. Въпреки това, приемането на методите на ищеца за изчисляване и заместването им с техните първоначални цифри, такива каквито са били приети при изслушването от двете страни, отделно от незначителните разлики, достига до цифра между 48 000 и 57 000. Трябва да се вземе предвид не само ситуацията, съществуваща през 1962 г., но преди всичко развитието след либерализирането на търговията. В това отношение значителните запаси от продукти на склад, държани от производителите в края на 1961 г. и 1962 г. (съответно 145 000 и 193 000), както и разликата между тези две цифри, се приемат в тяхната пълна значимост. Ищецът твърди, че складираните модели са остарели. Въпреки това, криза на етап продажба на едро може да бъде причинена също така поради факта, че производителят не е успял да пласира продукцията от предишни години. В заключение, доводите на ищеца предполагат, че френските продукти, продадени през 1962 г., са дошли изключително от производството през същата година, което не е било посочено.

г) В заключение, страните са на различно мнение по въпроса дали намаляването на цените, реализирано от френските производители непосредствено преди

оспорваното решение, се прилагат за цялата или за по-голямата част от продуктите, както смята ищеца, или само за малко количество от тях. При положение, че твърдението на ищеца е правилно, то разкрива съществуването на „сериозни трудности”, тъй като е очевидно, че значителното намаление, спонтанно решено от производителите, може да бъде признак на силна конкуренция. Освен това, въпреки че член 226 има за цел да разреши на сектора, който е изпаднал в затруднение, да се приспособи към общия пазар, се предполага, че тези, които участват, са в позицията да поддържат мерките на Комисията с техни собствени усилия. Фактът, че такива усилия са направени, не изключва, следователно, възможността от съществуването на „сериозни трудности”.

д) Не е установено, че ответникът неточно е употребил понятието „сериозни трудности”. При тези обстоятелства, Съдът трябва да отхвърли жалбата.

4. Относно дискриминацията

а) Направено е оплакване, че решението непозволено е пристъпило принципа на недискриминация чрез упълномощаването на френското правителство да наложи специално мито само върху италианските продукти, като същите продукти с произход от други държави от Общността или от трети страни, са били освободени.

Различното третиране на неравностойни ситуации не води автоматично до заключението, че е налице дискриминация. Съществуването на дискриминация по отношение на формата може да съответства всъщност на липсата на дискриминация по отношение на съдържанието. Дискриминацията по отношение на съдържанието може да се състои не само в различните начини на разглеждане на сходни ситуации, но също така и в идентичните начини на разглеждане на различни ситуации.

б) В допълнение, тъй като от Комисията се изисква да ограничи намесата си до това, което е „стриктно необходимо”, трябва да може да Ж се разреши да се намесва само по отношение на тези явления, които представляват причина за появяването на въпросните трудности. В допълнение на това, Комисията е задължена да дава „приоритет... на такива мерки, които най-малко нарушават функционирането на общия пазар”. В това отношение трябва да се вземе предвид, че в случаи на съмнение, „общият” характер на пазара ще пострада по-малко, ако е направена дерогация от правилата на Договора само в рамките на отношенията между две държави-членки. Освен това, току-що отхвърленият довод има вероятност да улесни дискриминацията, което също така би могло да приеме формата на различни ситуации, към които се подхожда по един и същи начин. В заключение, при разрешаването на защитните мерки, Комисията има право да направи разграничение по-скоро между страните, отколкото между предприятията в общия пазар, когато има основателни причини за такова разграничение. Това е така, когато е възможно в дадена държава да се открият нива на цени, които са явно различни от нивата на цените в други държави.

в) Следователно е необходимо да се установи дали обстоятелствата в този случай, могат да обосноват ограничаването на защитните мерки само по отношение на италианските продукти.

Ответникът е открил произхода на трудностите за френските продукти в „огромното увеличение на вноса от Италианската република” и като последица това води до ограничаване на защитните мерки за италианските продукти. За да обоснове своето решение и изборът на тази мярка, Комисията възприема като свое принципно основание констатацията, че от една страна, обемът на вноса от трети страни “ не се е увеличил до необичайна степен и следователно „няма вероятност да попречи на реорганизацията на разглеждания френски сектор” и, от друга страна, че цените на продуктите, внесени от други държави-членки „не се различават съществено от цените на сходните френски продукти и че увеличението на обема на вноса, когато е висок, не се счита за необичаен”. От доказателствата, представени на вниманието на Съда, не изглежда, че тази оценка на Комисията е явно погрешна. Не се разисква това, че вносът от трети страни е незначителен. Не е било показано, че Комисията е допуснала грешка като е заявила, че цените на продуктите, които произхождат от други държави-членки, не се различават значително от цените на сходните френски продукти. Следователно е било възможно чрез това сравнение с обема на вноса, с произход от други държави-членки (което не се счита за необичайно), да се достигне до заключението, че огромното увеличение на вноса от Италия е фактор, който може да оправдае специфичната мярка, предмет на решението.

г) С оглед всички предишни разсъждения, следва че налагането на мита само върху италианските продукти е оправдано от изложеното в шестото до единнадесетото съображение от оспорваното решение. Следователно жалбата за дискриминация трябва да се отхвърли.

5. По жалбата относно материалната грешка при изчисляването на ценовите разлики

В решението разликата „между средната цена франко граница за литър от италианските хладилници и средната цена за литър на същите френски уреди във фазата на продажба на едро”, означава цена франко завод, както ответникът е обяснил по време на процедурата, „изчислена на 30 % от италианската цена франко граница във Франция, докато съществуващите митнически преференции са не по-високи от 7,5 %. Ищецът счита, че Комисията трябва също така да вземе предвид и други фактори, които могат значително да намалят тази разлика.

а) Ищецът не оспорва цифрите, на които се позовава ответника по отношение на френските цени, фактурирани на продавачите на едро - (2 946 FFrs) , така както и италианската цена франко граница – (2 245 FFrs), цифри, при които се появява аритметична разлика, изчислена на 31,2 %. Той се ограничава до сравняване на методите за изчисляване, избрани от ответника, с друг метод за изчисление, който се основава на съответните отстъпки от цената. Въпреки това, не е доказано, че този метод на изчисление би могъл да бъде по-точен и по-подходящ при тези обстоятелства, отколкото този, приет от Комисията. Всъщност ответникът не може да бъде критикуван за това, че е използвал най-

важните и най-сигурните ценови фактори. Освен това, ищецът по никакъв начин не е обяснявал или определял как неоспорваната разлика между цените на френските продукти в момента, когато те напускат предприятието, и цените на италианските продукти в момента, когато те пристигат на френска територия, е намалена по-късно с прилагане на отстъпки от цената. Нито е определил основата, на която е изчислил посочените отстъпки.

б) За да се покаже съществуването на специални такси, които разпространителите на италиански продукти трябва да заплатят, ищецът главно разяснява цифрите, извлечени от счетоводния баланс на две фирми вносителки. Въпреки това, тези цифри нямат доказателствена стойност. Първо, те са били изчислени на основа на оборота на въпросните фирми и по този начин на основа, която е трудно да се сравни с цените, които на практика са били платени от търговците на едро, което е единственият въпрос тук. Второ, посочените цифри оставят изцяло открит въпроса дали баланса на разпространителите на френски продукти съдържа пера, които могат да се сравняват. В заключение, значителна част от перата на баланса разчитат на съдържанието на „допълнителни търговски разходи”, формула, която е много обща, за да позволи да се направят някакви заключения от нея.

Поради изложените по-горе причини, тази жалба трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда на Европейските общности, страната, която е загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски.

Тъй като ищецът по това дело е губещата страна, то той се осъжда да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения,

като взе предвид материалите по делото;

след като изслуша доклада на съдията -докладчик;

след като изслуша становищата на страните;

след като изслуша заключението на генералния адвокат;

като взе предвид членове 173, 190 и 226 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Протокола относно статута на Съда на Европейските икономически общности;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда, по-специално член 69, параграф 2

Съдът,

реши:

- 1. Отхвърля иска като неоснователен.**
- 2. Осъжда ищецът да заплати съдебните разноски.**

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 17 юли 1963 година.

Подписи